

τὸν σύντροφός του ἔσφιγγε σπασμωδικῶς τὸν βραχίονά του. Ἄλλ' ὁ ἄσπλαγχος ξενοδόχος ἐξηκολούθει ἀταράχως :

— Αὐτὸς εἶναι πραγματικὸς Μυλόρδος, εὐγενέστατος καὶ καλοπληρωτὴς. Δυστυχῶς ὅλοι οἱ Ἄγγλοι δὲν εἶναι σήμερον τοιοῦτοι. Χθὲς εἶχα ἄλλον ἕνα κακοενδεδυμένον καὶ ἀληθῆ ἄτσιγγανον. Τὰ εὕρισκεν ὅλα ἀκριβῶ, καὶ ἐπέμεινε ν' ἀλλάξῃ πεντάλιρον χαρτονομίσμα ἀντὶ ἑκατὸν εἰκοσιπέντε φράγκων. Σῆς ἤκουσα νὰ ὁμιλῆτε ἀγγλικά μετὰ τῆς κυρίας καὶ υποθέτω ὅτι γνωρίζετε καὶ τὰς στερλίνας. Εἰπέτε μου παρακαλῶ, ἂν ᾖναι καλὸν τὸ χαρτονομίσμα.»

Ταῦτα λέγων ἔστεινε εἰς τὸν Λέοντα γραμματίον τῆς Ἀγγλικῆς Τραπεζῆς, εἰς οὗ τὴν ἄκραν παρετήρησεν οὗτος μετ' εὐνοήτου φοίτικης ἐρυθρᾶν τινα κηλῖδα.

— «Τὸ νομίζω κάλλιστον», ἀπεκρίθη τρέμων καὶ παρασύρων τὴν σύντροφόν του πρὸς τὴν θύραν.

— «Διατί βιάζεσθε τόσο;» ἐπανέλαβεν ὁ ξενοδόχος. Ὁ σιδηρόδρομος ἀναχωρεῖ εἰς τὰς ὀκτώ καὶ πάντοτε μετὰ τὴν ὀρισμένην ὥραν. Ἀφήσατε τὴν κυρίαν ν' ἀναπαυθῆ ὀλίγον. . .

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν εἰσῆλθε χονδρὴ τις ὑπηρετρία κράζουσα μεγαλοφώνως.

— «Δώσετέ μου ὀγλήγωρα ζεστό νερὸ διὰ τὸ τζάκι τοῦ Μυλόρδου. Δώσετέ μου καὶ τὸ μεγάλο σφουγγάρι. Χθὲς τὴν νύκτα ἐμέθυσεν, ἔπεσε κάτω, ἔσπασεν ἡ βοτίλια τοῦ Πόρτου καὶ ἐπλημμύρισε κρασί ὅλο τὸ δωμάτιον καὶ τὸ ἄλλο ἀκόμη.»

Ταῦτα ἀκούσας κατέπεσεν ὁ Λέων ἐπὶ ἔδρας καὶ μετ' αὐτὸν ἡ σύντροφός του. Μετὰ τὰς τοσαύτας ἀγωνιώδεις συγκινήσεις κατελήφθησαν ἀμφότεροι ὑπὸ ἀκρατήτου γέλωτος, ὃν μάλιστα ἠδυνήθησαν νὰ μετριάζωσιν. Ἡ νέα γυνὴ ὤθησεν ἑλαφρῶς τὸν ἀγκῶνα τοῦ φίλου τῆς, ὅστις ἐννοήσας τὸ νεῦμα ἐστράφη εὐθύμως πρὸς τὸν ξενοδόχον λέγων αὐτῷ :

— Ἥλλαξα γνώμην. Θέλομεν ἀναχωρῆσαι διὰ τῆς ἐσπερινῆς ἀμαξοστοιχίας. Στείλατέ μας ἐπάνω ἐν καλὸν πρόγευμα. Ε. Δ. Ροϊάνης.

Ὁ κ. Ἀντώνιος Φραβασίλης ἐδημοσίευσεν ἐν τῷ «Παρνασσῷ» ἀξιόλογον μελέτην «Περὶ τῆς μυθιστοριογραφίας ἐν Ἰταλίᾳ ἀπὸ τοῦ 1860» καὶ μετάφρασιν διηγηματίου τοῦ Edmondo de Amicis, ἐνὸς τῶν διαπρεπεστέρων συγγραφέων συγγραφέων τῆς Ἰταλίας. Τὸ διηγηματίον τοῦτο ἐν ᾧ ἀπαντῶσι χαριέσταται σκέψεις πατρὸς περιπαθῶς ἀγαπώντος τὸ νήπιον αὐτοῦ τέκνον φέρει ἐπιγραφὴν Σ. τ. Δ.

ΕΚ ΤΟΥ ΛΕΥΚΩΜΑΤΟΣ ΠΑΤΡΟΣ

Ἡ ὥραιότερα τῶν παιδίων ἡλικία, διὰ τοὺς ἔχοντας καλλιτέχνου ὀφθαλμοὺς καὶ πατρὸς καρδίαν, εἶναι ὅτε διέρχονται εἰσέτι ὄρθιοι ὑπὸ τὴν τράπεζαν, καὶ δυνάμεθα διὰ μιᾶς καὶ μόνης χειρὸς νὰ τοὺς κρατῶμεν, νὰ τοὺς φέρωμεν

ἐπὶ τοῦ τραχήλου, νὰ τοὺς κρύπτωμεν ὑπὸ μεγάλην ἐφημερίδα, νὰ τοὺς φυλακίζωμεν μεταξὺ δύο λεξικῶν, ὅτε ὅλη ἡ ἐνδυμασία αὐτῶν, ἀπὸ τοῦ σκούφου μέχρι τῶν ὑποδημάτων, ἐμπεριέχεται ἀνέτως ἐν παλαιῷ τινι πλῆθι τοῦ πατρὸς. Κατὰ τὴν ἡλικίαν ἐκείνην, ἡ μήτηρ τὰ χάνει ἕως νὰ φορέσῃ μίαν περικνημίδα εἰς τὸ τέκνον τῆς· ἀλλ' ὅταν τοῦτο, μίαν ἐκ δέκα φορῶν, κατορθώσῃ νὰ εἰσάξῃ μόνον τοὺς τὸν πόδα, ἡ μήτηρ ἀσπάζεται αὐτὸ φρενητιώδης καὶ ἀναφωνεῖ ὑπερήφανος : Εἶσαι ἀνὴρ !

Ἐχουσι πρόσωπον, ὑπὲρ φαίνεται μῆλον ἔχον ὀφθαλμοὺς· λαμῶν, ὃν σφίγγομεν μεταξὺ τοῦ ἀντίχειρος καὶ τοῦ λιχανοῦ· χεῖρας ἄς πρέπει νὰ παρατηρῶμεν πλειστάκις, ἵνα πεισθῶμεν ὅτι ἔχουσιν ἤδη καὶ τοὺς πέντε δακτύλους· ποδίσκους, οὓς δὲν δυνάμεθα νὰ θεωρήσωμεν σοβαρῶς πόδας. Ἡ πνοὴ αὐτῶν ἔχει ἑλαφρᾶν τινα γαλακτώδη ὄσμην, μεμιγμένην μετὰ τῆς εὐωδίας ἀπεριγράφτου ἀνθέων· πνοή, ἥτις, ἀναπνεομένη, φαίνεται ὅτι πρέπει νὰ εὐεργετῇ τὸ αἷμα ὡς ὁ ἀὴρ τῆς ἐξοχῆς.

Πρέπει νὰ ἴδῃ τις τὰ παιδιά ἐν τῇ εὐνῇ τὴν πρῶταν, πρὶν ἐξυπνήσωσι. Τίς δύναται νὰ κρατήσῃ τὰ φιλήματα καὶ τὸν γέλωτα ; Ὅτε μὲν εἶναι ἐσφαιρωμένα ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου, ὅτε δὲ κεκρυμμένα ὑπ' αὐτὸ, ὅτε δὲ ἀνεστραμμένα, ὥστε, ζητοῦντες πρόσωπον, εὐρίσκετε τὸ ἄκρον τῶν ποδῶν, καὶ προσπαθοῦντες νὰ πιάσῃτε τὸν πόδα, θέτετε τὸν δάκτυλον εἰς τὸ στόμα των.

Οὐδὲν ὑπάρχει θελιτικώτερον τοῦ βλέπειν τριετὲς παιδίον τρέχον. Ἡ φυγὴ του μετέχει τῆς πηδητικότητος σφαίρας ἐλαστικῆς, τῆς ἀμφιταλαντεύσεως ἀνθρώπου μεθυσμένου καὶ τῶν κινήσεων φύλλου ὑπὸ τῶν ἀνέμων φερομένου. Τὸ μικρὸν πλάσμα ἀναπιδᾷ ἐκ τοῦ ἔδωλλου, ρίπτεται ἔξω τοῦ δωματίου, προσκρούει εἰς γαλῆν, ἀνατρέπει ἔδραν, εἰσέρχεται εἰς τὸν πρῶτον τυχόντα διάδρομον καὶ τρέχει διὰ τῶν ποδῶν καὶ τῶν χειρῶν, ἐκ δωματίου εἰς δωμάτιον, διωκόμενον ὑπὸ τῆς μητρὸς, μέχρι τῆς ἀπωτάτης τοῦ οἴκου γωνίας, ὅπου κρύπτεται ὅπισθεν σάκκου ὀδοπορικοῦ, καὶ ἐκεῖθεν δοκιμάζει ὑστάτην ἀντίστασιν ἵνα ἐκβιάσῃ παρὰ τοῦ ἐχθροῦ συμβιβασμόν. Φεῦ ! ματαίως ! Ἀναγκάζεται νὰ ὑποταχθῇ εἰς τὴν μητέρα θέλουσαν νὰ πλύνη τὸ πρόσωπόν του.

Τίς δύναται νὰ εἴπῃ τί εἶναι ἡ φωνὴ τῶν νηπίων ; Εἶναι ὁ τριγμὸς τῆς ἀηδόνος, ὁ ψιθυρισμὸς τῆς χελιδόνος, τὸ πίππισμα τῶν ὀρνιθίων, τὸ μαιούρισμα τοῦ γάτου. Προσεγγίσατε τὴν ὄψιν εἰς τὸ στόμα των καὶ παρακαλέσατέ τα νὰ ψιθυρίσωσι λέξιν τινα εἰς τὸ οὖς σας· ἐνίοτε ἀ-

ποφέρουσιν ἤχον ὅστις σὰς τρομάζει· σὰς φαίνεται ὅτι ἔθεσате τὸ οὖς εἰς τὴν ὀπὴν θύρας μυστηριώδους καὶ ἠκούσατε φωνὴν ὑπεράνθρωπον.

Γελᾷ. Δὲν εἶδόν ποτε αὐτὸ γελῶν τόσον ἐκ καρδίας. Ὁ γέλωσ του εἶναι ὑπερβολικός, ξεσχισμένος, δυσαρμονικός. ῥίπτεται πρὸς δεξιὰ καὶ πρὸς ἀριστερά, ἀναστρέφει τὴν κεφαλὴν, οἱ ὀφθαλμοὶ του πληροῦνται δακρύων, τὸ πρόσωπόν του γίνεται πορφυροῦν. Καὶ πόθεν ὁ σαρδώνιος οὗτος γέλωσ; Μοὶ ἔθεσε χάρτινον πῖλον ἐπὶ τὴν κεφαλὴν.

Ἐνδεδυμένα κᾶτι φαίνονται, γυμνά δὲ εἶναι πλέον τίποτε. Ψηλαφῶμεν τὸ μικρὸν ἐκεῖνο σῶμα, ἀπτόμεθα τῶν λεπτοτάτων ἐκεῖνων ὀστέων ἅτινα φοβούμεθα μὴ θραυσθῶσιν ὑπὸ τὰς χεῖράς μας, καὶ τρέμομεν ἀναλογιζόμενοι ἐξ ὀπίσσω λεπτοῦ νήματος κρέμαται ἢ προσφιλῆς ἐκείνη ὑπαρξίς. Πολὺς χρόνος καὶ πολλαὶ λύπαι χρειάζονται δι' αὐτὸ τε καὶ διὰ τοὺς ἀγαπῶντας αὐτὸ, πρὶν δυνηθῆ ὁ μικρὸς βραχίον του ν' ἀποκρούσῃ τὴν προσβολὴν ἀνδρός. Ἰδέτε γυμνὸν τὸν μόλις χθὲς ἀπογαλακτισθέντα ἀνθρωπίσκον. . . Πῶς; καὶ θὰ ἔλθῃ ἡμέρα καθ' ἣν θὰ ἔχης, σὺ, γενειάδα καὶ ἡλιθία καπέλλο, καὶ θὰ ἐννοῆς τὸν Τίτον Λίβιον; καὶ θὰ δύνασαι νὰ λύσῃς δευτεροβάθμιον ἀλγεβρικὴν ἐξίσωσιν μετρεῖς ἀγνώστους;—Ἄ! μικροπερήφανε, αὐτὸ δὲν γίνεται.

Ἐπρεπεν ἀληθινὰ νὰ θεραπευθῶ ἀπὸ τῆς ἀδυναμίας ταύτης. Κάθημαι πρὸ τοῦ γραφείου γράφων καὶ τὴν κεφαλὴν ἔχων πλήρη σκέψεων σοβαρῶν ἢ ἐλαχίστη ἀπασχόλησις μ' ἐνοχλεῖ, διότι σπεύδω νὰ τελειώσω. Καὶ ὅμως ἀναγκάζομαι ν' ἀφήσω τὴν γραφίδα, ἐγείρομαι, διέρχομαι τὸ δωμάτιον μετακινῶν τὰ καθίσματα, προσκρούων εἰς τὰ παιγνίδια, ἐνοχλῶν πέντε ἢ ἐξ ἀνθρώπους, ἵνα ὑπάγω καὶ σφίξω μετὰ τοῦ ἀντίχειρος καὶ τοῦ δείκτου, ἐπὶ στιγμὴν μίαν καὶ μόνην, τὰ κρέατα τῆς παχουλῆς ἐκείνης κνήμης, ἣν ἐκ τῆς θέσεώς μου ἔβλεπον διαυγάζουσαν ἐν σκοτεινῇ τινι γωνίᾳ. Καταστείλας δὲ τὴν ἐπιθυμίαν ταύτην, ἐπιστρέφω εἰς τὸ γραφεῖον, τὴν καρδίαν ἔχων ἐλαφρὰν καὶ τὸν νοῦν γόνιμον. Ἄλλως δὲν θὰ ἠδυνάμην νὰ συμπληρώσω τὴν σελίδα.

Ἐθραυσεν ἐν ποτηρίῳ, ἀνέτρεψε τὴν λυχνίαν, ἔσχισε τὸν τάπητα, ἀνοικοκλείει τὰς θύρας, κάμνει τὰς ὑέλους νὰ τριζῶσι. Πετᾷ ἐπάνω τὰς κούκλας. Πνίγει ὄλων τὰς φωνὰς μὲ τὴν φωνὴν του. Τί κάλασις ἐντὸς αὐτῆς τῆς οἰκίας! Ὅποια γαλήνη ἐν τῇ καρδίᾳ μου!

Ὅταν ἦμαι δύσθυμος, βλέπω εἰς πᾶν του παῖγιον τὴν εἰκόνα μιᾶς δυστυχίας, ἣτις δύναται νὰ ἐπισυμβῇ αὐτῷ καὶ βυθίζομαι εἰς μύρια

θλιβερὰ προαισθήματα. Θραύει τὴν κνήμην τῆς κούκλας του. Σκέπτομαι μὴ θραύσῃ τὴν κνήμην του κατὰ τινὰ πτώσιν. Παίξει μὲ τοὺς βῶλους; Ἐρωτῶ ἑμαυτὸν μὴ γείνη χαρτοπαίκτης; Ὅταν κτυπᾷ τὸ τύμπανόν του, φαντάζομαι ὅτι δύναται ν' ἀποθάνῃ ἐν πολέμῳ. Ὅταν ἀνατρέπῃ κἀνὲν εἰκονισμάτιον, φοβοῦμαι μὴ γείνη ἄθεος· ὅταν τὸ βλέπω συνεσπειρωμένον ἐν τινι γωνίᾳ ἐν μέσῳ δύο καθισμάτων, μοὶ φαίνεται ὅτι ἡμέραν τινὰ θὰ ῥιφθῆ εἰς τὰς φυλακάς. Αὐτό! Ὅνειρα! Ἐνόσω ζῶ οὐδὲν δυστύχημα θὰ πάθῃ. Θὰ το ἀκολουθῶ ὡς ἡ σκιά τὸ σῶμα. Θὰ ἦμαι ὁ φίλος του, ὁ πνευματικὸς του, ὁ φύλαξ του. Ἄλλ' ἔπειτα; Ἄ; Ἡ σκέψις ὅτι θὰ το ἀφήσω μόνον εἰς τὸν κόσμον μὲ τρομάζει, φοβοῦμαι τὸν θάνατον, ἔγεινα μικρόψυχος. Ἡθελον νὰ ζήσω ἐνα αἰῶνα, νὰ γείνω ἐσχατογήρωσ, τυφλὸς, παραλυτικός, καθηλωμένος διηγεκῶς ἐπὶ μιᾶς ἔδρας, ἀρκεῖ εἰς τὰς ἡμέρας ἀμφιβολίας ἢ κινδύνου νὰ ἠδυνάμην νὰ ἐπιληφθῶ τῆς χειρὸς αὐτοῦ, νὰ ψαύσω τὴν κεφαλὴν του, νὰ το ἱκετεύσω, ἂν δὲν ἠδυνάμην πλέον διὰ τῆς φωνῆς, ἀλλὰ κἀν διὰ τῶν νευμάτων καὶ τῶν δακρύων, νὰ μὴ ἐξέλθῃ τῆς ὁδοῦ τῆς τιμῆς.

Εἶναι φρικῶδες. Ἐνίοτε θεωρῶ αὐτὸ, συλλογίζομαι τὰ μυρία δημῆλικά του νήπια, γεννηθέντα ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ, καὶ ὡς αὐτὸ ἀθῶα, ἀξίεραστα, ἀξιοθώπευτα. Ἄλλὰ τὰ φαντάζομαι ἐντὸς τῶν λίχνων των, ἐν ταῖς ἀγκάλαις τῶν μητέρων των, τὰ φαντάζομαι καλυπτόμενα ὑπὸ φιλημάτων καὶ ὀνομαζόμενα διὰ τῶν γλυκυτάτων ὀνομάτων τῆς ἀνθρωπίνης γλώσσης. Βλέπω ἐν τῇ καρδίᾳ τῶν γονέων των τὰς αὐτὰς ἐλπίδας, τὴν αὐτὴν προαισθησιν, ὅτι ταῦτα θὰ γείνωσι τίμια καὶ εὐτυχῆ, τὴν αὐτὴν στερεὰν πεποιθησιν, ἣν ἐγὼ ἔχω διὰ τὸ ἰδικόν μου. Καὶ σκέπτομαι ὅτι οὐχ ἦττον ἐξ ὄλου τοῦ λεγεῶνος τούτου τῶν ἀγγέλων θέλουσιν ἐξέλθει κλέπται, πλαστογράφοι, λησταί, πατροκτόνοι, οἵτινες θὰ ῥίψωσι τὴν ἀπελπισίαν καὶ τὴν ἀτίμωσιν εἰς τὰς οἰκογενεῖας των. Ὅταν ἡ σκέψις αὕτη προσηλοῦται ἐν τῷ νῷ μου, ἀναγκάζομαι νὰ κάμω μεγάλας προσπάθειας ἵν' ἀποσκορακίσω αὐτήν. Σήμερον τὴν πρωτὰν ἔθεσα τὸ τέκνον μου ἐπὶ τῶν γονάτων μου, καὶ το ἠρώτησα. «Παιδί μου, μήπως θὰ γείνης κακοῦργος;» Τὸ νήπιον, μὴ ἐννοοῦν ἀκόμη τὴν σημασίαν τῆς λέξεως ταύτης, —Ναι, ἀπήντησεν, ἀλλὰ θέλω ζαχαρωτὰ.

Ἄν ἠδυνάμην νὰ προῖδω τὸ μέλλον του, ὡς πράττουσιν αἱ Ἀθιγγανίδες, ἐκ τῆς παλάμης! Τί ἄρα γε θέλει δράζει ἢ μικρὰ αὕτη χεῖρ; Τὸ ξίφος; τὸν χρωστῆρα; τὴν γραφίδα; τὸ τόξον τοῦ τετραχόρδου; τὴν μάχαιραν τοῦ ἀνατόμου; πτωχὴ μικρὰ χεῖρ! Ποσάκις θέλει ὑποστηρίξει τὴν κεφαλὴν, κεκμηκυῖαν ὑπὸ ἀχάριτος ἐργα-

σίας, ἢ λυπηρᾶς σκέψεως! πόσας ἐπιστολάς διὰ μέλανος περιβεβλημένας θέλει ἀποσφραγίσει! Πόσας δεξιὰς ψευδῶν φίλων καὶ ἀναξίων γυναικῶν θέλει ἀναγκασθῆ νὰ θλίψῃ!

Παρατηρῶ τὴν μικρὰν τοῦ χεῖρα, τὴν θλίβω, τὴν κρύπτω ὀλόκληρον ἐντὸς τῆς παλάμης μου καὶ μειδιῶ ἀναλογιζόμενος ὅτι ὑπὸ τὸ αὐτὸ σχῆμα διήλθον καὶ αἱ χεῖρες τῶν φοβρωτέρων πολεμιστῶν καὶ τῶν ἰσχυροτέρων τεχνιτῶν τῆς γῆς. Καὶ ὑπὸ τῆς σκέψεως ταύτης ὀδηγοῦμαι εἰς τὴν προσφιλῆ μου φαντασίαν τῆς παιδικῆς ἡλικίας τῶν μεγάλων ἀνδρῶν φαντάζομαι τὸν Ὀμηρον εὐρισκόμενον ἐν ἀπελπισίᾳ, διότι ἔκλεψαν αὐτῷ ἐν ῥοδάκινον, τὸν Καίσαρα τρέμοντα εἰς τὴν θέαν μυῶς, τὸν Δάντην πηδῶντα ἐπὶ τοῦ ἐπιπιπύου ξυλίνου ἱππαρίου, τὸν Μιχαὴλ Ἀγγελον, ὅστις, ἐνῶ δ πατήρ του τῷ δεικνύει ἀγαλμά τι, εἶναι ὅπως ἐνησχολημένος εἰς τὸ νὰ συντρίψῃ διὰ τοῦ ποδὸς πυρηνά τινα, καὶ τὴν κυρίαν Βοναπάρτη, λέγουσαν πρὸς τὸν μέλλοντα νικητὴν τῆς Εὐρώπης—'Εντροπή' εἰς τὴν ἡλικίαν σου, ὅταν τις θέλῃ... τὸ λέγει καὶ δὲν λερώνει κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τὴν οἰκίαν.

Ἄν ἀπέβαινε μέγας ἀνὴρ! Τοῦτο εἶναι ὄνειρον ὄλων τῶν γονέων. Πλησιάζω τὰ τριάκοντα ἔτη καὶ τὸ μέλλον μου, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀρχίσει νὰ συστέλληται, ἀπροόπτως ἐμκύνθη. Ἀπόλεσα τὰς τελευταίας ὄνειροπολήσεις τῆς νεότητος, ἀλλ' ἐπανεῦρον τὰς ἀπείρους ἐλπίδας τῆς παιδικῆς ἡλικίας. Τί πειράζει ἂν πίπτωσιν αἱ τρίχες μου; αἱ ἰδικαὶ του γίνονται πυκνότεραι. Τί πειράζει ἂν ἐγὼ καταβαίνω; αὐτὸ ἀναβαίνει.

Ἀρχίζει, διμυλῶν, νὰ συνδέῃ δύο προτάσεις. Μεγίστην αἰσθάνομαι ἡδονὴν ἀκολουθῶν μετὰ προσοχῆς τὴν ἐπίπονον ἐξωτερικευσιν τῶν ἰδεῶν του, βλέπων διὰ ποίων ἰδιοτρόπων τεχνασμάτων ἐκφράζει τὴν ἀπλουστέραν ἰδέαν, διὰ ποίων γελοίων μορφασμῶν προφέρει πᾶσαν νέαν λέξιν, πῶς γυρίζει καὶ πιέζει τὸ μικρὸν του κεφάλαιον εἰκοσιπέντε λέξεων, οἷους τερατώδεις σολοικισμοὺς, οἷας κολοσσαίας ἀσυναξίας, οἷα ἀπίστευτα λάθη ἐκστομίζει διὰ τῆς ἀθωοτέρας ἀσφαλείας καὶ ἀλλοίμονον εἰς τὸν περιγελῶντα αὐτό! Καὶ ὅμως εἰς τὸ παράδοξον τοῦτο λεκτικὸν καθ' ἑκάστην διορθοῦται λέξις τις, φράσις, περίοδος, ὀλίγον δὲ κατ' ὀλίγον αἱ λέξεις κατατάσσονται κανονικῶς, τὰ δύσκολα σύμφωνα ἐξέρχονται καθαρὰ εὐδιάκριτα, ἕως ὅτου τὸ ὄργανον, τελειοποιηθὲν καὶ ἐνταθὲν, δυναθῆ νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν συναυλίαν τοῦ οἰκιακοῦ βίου, κατὰ τὴν τύχην μόνον παραφωνοῦν.

Παράδοξον! σήμερον μόνον συλλογίζομαι τὸ πρόσωπον τοῦτο, ἢ φωνὴ αὕτη, ἢ ἀγγελικὴ αὕτη

χάρις ἢ νῦν τέρπουσα τὸν βίον μου, ἐντὸς ὀλίγων ἐτῶν δὲν θὰ ὑπάρχωσι πλέον. Ἐκάστη διερχομένη ἡμέρα μοὶ ὑποκλέπτει τι τοῦ ῥοδόχρου τούτου παιδίου. Μετὰ τινα ἔτη θὰ ἔχῃ ἄλλο πρόσωπον, θὰ ὀμιλῇ δι' ἄλλης φωνῆς, θὰ χειρονομῇ ἄλλως πως· καὶ τοῦ σημερινοῦ παιδίου δὲν θὰ μοὶ μείνῃ ἢ εἰκὼν τις καὶ ἀναμνήσεις τινές. Τὸ μικρὸν τοῦτο σῶμα εἶναι σχῆμα παρελευσόμενον καὶ ἀφανισθόσμενον. Εἶμαι ἄδικος· ἀλλὰ ἢ σκέψις αὕτη μὲ λυπεῖ.

Ἄν ἐννοῶ πλέον πῶς ἡδυνήθην νὰ ζήσω, εὐτυχῆς σχεδὸν ἐπὶ τόσον καιρὸν εἰς οἰκίαν πάντοτε ἤσυχον, ὅπου δὲν ὑπῆρχε ποτε ἔδρα τις ἐξῶ τῆς θέσεώς της, ὅπου δὲν ἐθραύετο ποτὲ φιάλη τις, ὅπου δὲν προσέκρουε τις ποτὲ εἰς ἄθυρμά τι, ὅπου δὲν ἐπλάττοντο ποτὲ χάρτινοι πετεινοὶ, ὅπου δὲν ἐβλέπετο ποτὲ τις ὑπὸ τὴν τράπεζαν, ὅπου δὲν ἠκούοντο εἰμὴ σοβαρὰ καὶ βραδέα βήματα καὶ ἤσυχαι φωναὶ λέγουσαι ἄνευ γραμματικῶν σφαλμάτων πράγματα λογικά!

Ἄφ' οὗ ἡ ζωὴ μου εἶναι συνδεδεμένη μετὰ τοῦ πλάσματος τούτου, ἢ ἰδέα τοῦ θανάτου δὲν με ἐκφοβίζει πλέον, εἰμὴ καθόσον συνδέεται μετὰ τῆς ἰδέας τοῦ μέλλοντός του. Ἄλλ' ἂν διὰ τὴν ζωὴν του ἔπρεπε νὰ θυσιάσω τὴν ἰδικὴν μου, ἂν ἔπρεπε, διὰ νὰ το σώσω, νὰ το ὑπερασπίσω διὰ τοῦ σώματός μου, ἀκίνητος μετ' αὐτοῦ ἐν ταῖς ἀγκάλαις καὶ δέκα φονέων ὀπισθεν, ἂ! αἰσθάνομαι ἄγνωθὸν ποῖαν ὑπερῆφανον καὶ βάρβαρον ἡδονὴν εἰς τὴν ἰδέαν ταύτην· πιστεύω, αἰσθάνομαι, ὀρκίζομαι ὅτι θὰ ἀπέθνησκον ὑπὸ τὸ ἐγχειρίδιον ἀσπαζόμενος τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ, χωρὶς νὰ φωνάξω «Ἐλεος!» καὶ χωρὶς νὰ χύσω οὔτε ἐν δάκρῳ ἐπὶ τῆς τύχης μου!

Σήμερον, μεταξὺ τῶν ἄλλων ἀνοησιῶν τοῦ ἀνεκάλυψα ὅτι νομίζει τοὺς ἀνθρώπους κατασκευασμένους ἐκ ζύλου· πᾶν ὅ, τι καὶ ἂν τῷ εἶπα...

(Διακόπτομαι ὑπὸ ἐλαστικῆς σφαιρας, ἥτις ἀνέτρεψε τὸ μελανοδοχεῖον).

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

I'

ΤΗ ΚΥΡΙΑ Χ'—ΒΙΣ ΑΥΓΚΕΡΝΗΝ. (ἔν. Ἐλευσίῃ).

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 2 Αὐγούστου 1879.

Ἀνέθης λοιπὸν καὶ εἰς τὸ Ῥίγι, καὶ δὲν ἐτρομάζεες! Ἀνεβρίχθῆς διὰ τολμηρᾶς καὶ παραδόξου σιδηροδρομικῆς τροχιάς εἰς δύο χιλιάδων περίπου ποδῶν ὕψος, καὶ οὔτε ζάλην ἠσθάνθης, οὔτε ἰλιγγίαςιν, οὔτε φόβον! Καλὸν σημεῖον. Ὁ ἀ εἰπῆ, ὅτι τὸ νευρικὸν σου σύστημα ἐνεδυναμώθη, ὅτι ἡ ἐπισφαλῆς ἐκείνη ὑγεία σου,—ἥτις, ὡς ἐνόημειςαι, δὲν ἐνέπνεεν εἰς τοὺς φίλους σου